

Resistència antifranquista

Des del 1939 ERC passa a la clandestinitat i s'organitza a l'interior com a resistència antifranquista, al voltant de Manuel Juliachs i Jaume Serra.

Al final de la II Guerra Mundial, en vista d'un possible derrocament del feixisme espanyol per l'entrada de les forces aliades, la direcció d'ERC a l'exili envia a l'interior Pere Puig, i després Joan Rodríguez-Papasseit. Durant aquests anys ERC és present al Consell de la Democràcia Catalana i al Consell de Forces Democràtiques.

El 1952 Heribert Barrera torna a l'interior i assumeix *de facto* la direcció del partit. L'Onze de Setembre de 1964, coincidint amb la Diada Nacional de Catalunya, ERC i altres grups organitzen la primera manifestació antifranquista des de la fi de la guerra. ERC participa successivament al Consell Català del Moviment Europeu, al Secretariat de la Democràcia Social Catalana, a la Coordinadora de Forces Polítiques, a l'Assemblea de Catalunya, al Consell de Forces Polítiques i a qualsevol iniciativa que s'enfronti al franquisme.
